tationsret var imidlertid vedtaget, men man havde dog ikke ment at kunne give dem mere end *én* Plads i den Stockholmske Afdeling.

Frk. *E. Rathon* blev nu Socialdemokraternes Kandidat og Frk. *E. Key* de liberales. Frk. Key, der nyder stor Anseelse i alle Samfundsklasser, er ansat ved Arbejderinstitutet, hvor hun holder Forelæsninger. Hun er en fortrinlig Taler og Forfatter af høj Rang samt i Besiddelse af en omfattende Dannelse, især historisk. Hun er — uden at være farveløs — ikke egentlig Partigænger, men nærmest at betragte som staaende over alle Partier, da hun gennem modige og godt gennemtænkte Foredrag og skriftlige Indlæg i Dagens Spørgsmaal, har vundet en Førerstilling i en Del højkonservative og salonliberale Kredse.

Uden Tvivl vilde de mere dannede frisindede (liberale) Kvinder, blandt hvem Frk. Key jo er yderst populær, være gaaet med til Valgurnen for at sikre sig hende som deres Repræsentant, hvis ikke den noget højrøstede Optræden ved Valgmøderne havde gjort dem endnu mere tilbageholdne overfor hele Bevægelsen.

Imidlertid valgtes Frk. E. Rathon til en af Repræsentanterne for Stockholm med over 13,000 Stemmer og valgtes desuden til Repræsentant for Vestermanlands Lén. Et ganske godt Resultat! Frk. Kej fik over 9000 Stemmer og stod som tredje Suppleant efter saa fremstaaende Mænd som A. Hedin og Fridtjof Berg.

Folkerigsdagen blev ikke nogen Fiasko, men gennemførtes i Alvor og til Nytte. At Kongen modtog deres Deputation en Smule tilbageholdende (reserveret), og at vedkommende Statsminister, der er at betragte som Inkarnationen af Toldbeskyttelsessystemet, aldeles ikke modtog den, kunde ikke kaste et Skær af noget mindre værdigt over Deputationerne.

Det tør imidlertid haabes, at naar næste Gang — 1896 — den følgende Folkerigsdag sammenkaldes, den tænkende Kvinde, som savner den højere Dannelses Fortrin, ikke skal staa alene i Kampen for en saa stor og vigtig Sag:

Kvindernes Stemmeret.